

cený peníz zpět žádati, jelikož byla ohledně jakosti dodaného jí zboží ve smyslu § 1431 a 1435 obč. zák. v omyl uvedena. Nelze tudíž přisvědčiti názoru dovolatelovu, že žalobce, když vadnost dodaného zboží svého času neohlásil, pozbyl tím nároku na zaplacení zažalovaného peníze. Taktéž není rozhodným, že žalovaný o těchto 2400 K není obohacen, protože i on toto zboží, koupiv je od jiného, musil zaplatiti. Tato otázka nemá vlivu na poměr mezi spornými stranami, a musí zůstati nepovšimnuta.

Čís. 502.

Nárok na náhradu škody z úrazu, který utrpěl, řídě dle služební povinnosti jízdný silostroj, přísluší řidiči proti zaměstnavateli pouze v mezích § 46 zákona o úrazovém pojištění dělníků.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1920, Rv I 223/20.)

Žalující řidič domáhal se na svém zaměstnavateli bolestného a měsíčního důchodu, ježto, řídě automobil, jemu svěřený, utrpěl úraz. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dle § 1 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák. o ručení za škody z provozování jízdných silostrojů patří jak řidič tak i vlastník, pokud se týče podnikatel k osobám, jež podrobeny jsou přísnému ručení po rozumu tohoto zákona. Pokud jde tudíž o jejich vzájemné náhradní nároky z jedné a téže škodné události, nemůže jeden proti druhému dovolávati se ustanovení §§ 1 a 2 zákona, nýbrž náhradní tyto nároky řídí se obecným právem občanským (§ 3 zákona). Právem občanským míněny jsou ovšem v první řadě předpisy 30. hlavy druhého oddělení II. dílu obč. zák. (§§ 1239 a násl.) o náhradě škody. Právo občanské obsahuje však vedle posléz zmíněných všeobecných ustanovení o náhradě škody ještě zvláštní předpisy o témže předmětu a jest samozřejmo, že v případech, kde zákon v té které otázce vedle všeobecného předpisu obsahuje předpis zvláštní, nutno na případ použití odchýlného předpisu zvláštního a nikoli předpisu všeobecného. Takovýmto zvláštním, odchýlným předpisem obecného práva občanského o náhradě škody jest též předpis § 46 zákona o úrazovém pojištění dělníků ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. zák. na rok 1888. Tento předpis rozhodným jest pro náhradní nároky, uplatňované žalobcem proti žalované společnosti. Není o tom sporu, že žalobce ve příčině úrazu, jímž byl postižen, byl vedle ustanovení zákona o úrazovém pojištění dělníků pojištěn (§ 11 zákona o automob. ručení). Poněvadž pojištění osob jmenovaných v § 11 zákona o automob. ručení posuzuje se vedle ustanovení zákona o úrazovém pojištění dělníků, dlužno dbáti veškerých ustanovení toho zákona, tudíž zejména i ustanovení jeho § 46, poněvadž zákon nestanoví v té příčině úchylnky. Arciť snaží se dovolatel z dějin vzniku zákona o automobilovém ručení dovoditi, že pro náhradní nároky řidiče proti vlastníku, pokud se týče podnikateli po rozumu § 3, odstavce třetího platí veskrze předpisy obec. zákoníka občanského, tedy s vylouče-

ním zvláštního předpisu § 46 zákona o úrazovém pojištění dělníků. Tento výklad přiči se však doslovu shora dotčených zákonných předpisů, jichž smysl je zcela jasným a jež proto nedopouštějí, by z jinakého snad úmyslu zákonodárcova bylo vyvozováno něco, co v zákoně samém nedošlo výrazu. Jestli zákonem jednak vše, co jím vyjádřeno, třeba že zákonodárce vše to naříditi nezamýšlel, z druhé strany však jen to, co v zákoně samém došlo výrazu, byť i zákonodárce více říci byl zamýšlel (*potentior quam mens est vox dicentis*). Jen s touto výhradou podjal se tudíž dovolací soud úkolu, by dolíčil, že ani dějiny vzniku zákona o automob. ručení nesvědčí pro názor, zastávaný dovolatelem. Původně nebylo zamýšleno, by řidiče, kterých při výkonu jejich smluvní služby bylo používáno při provozování jízdných silostrojů, postihovala přísná zodpovědnost dle §§ 1 a 2 zákona o automob. ručení. Důsledně byl by takový řidič, utrpě úraz, mohl se domáhati na vlastníku, pokud se týče podnikateli, plné náhrady vedle ustanovení zákona o automob. ručení. By tento důsledek, proti jehož oprávněnosti vzneseny závažné námitky, byl vyloučen, pojat do § 4 osnov dodatek, jímž řidičův nárok obmezen na nárok z úrazového pojištění. Tento dodatek stal se absolutním, když v dalším postupu tvorby zákona navráceno se bylo k stanovisku první vládní osnovy, vedle něhož přísné ručení zákona vztahovati se mělo též ku zmíněným řidičům. Byl proto dodatek řečený při poradě panské sněmovny ze dne 18. prosince 1908 vymýcen. Zpravodaj šel ovšem v odůvodnění tohoto bodu poněkud dále a vyjádřil se vskutku tak, jak v dovolacím spise uvedeno. Toto odůvodnění uvedeno však na pravou míru ve zprávě právního výboru poslanecké sněmovny, ve kteréžto zprávě výslovně poukázáno, k § 46 zákona o úrazovém pojištění dělníků. Nelze proto z odůvodnění zpravodaje panské sněmovny ničeho dovozovati, ježto proti němu mluví zpráva právního výboru poslanecké sněmovny a, což jest hlavní věcí, doslov zákona.

Čís. 503.

Cestujícím, jenž, nejea ubytován v hotelu, uložil u vrátného hotelu zavazadlo, neručí podnikatel hotelu dle § 1316 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1920, Rv II 63/20.)

Žalobkyně přijela dne 21. května 1919 do Brna a chtějíc ještě téhož dne pokračovati v cestě, odevzdala svůj cestovní koš vrátnému v hotelu, v němž obvykle přenocovala, načež se z hotelu vzdálila, aniž by si byla pokoj najala. Téhož dne odpoledne došlo v Brně k výtržnostem a dav výtržníků vnikl též do hotelu, v němž byl koš uložen, drancoval v hotelu a vyloupil též koš, při čemž se zúčastnili též zaměstnanci hotelové restaurace, jež byla propachtována jinému podnikateli. Žalobkyně vrátila se do hotelu teprve večer a jsouc nucena pro nastalé zmatky v Brně přenocovati, najala si kol 8. hodiny večerní pokoj. Ježto obsah koše nebyl jí vrácen, domáhala se na hotelovém podniku (komanditní společnosti) náhrady, opírajíc nárok svůj o § 1316 obč. zák. *Procesní soud první stoli c e* žalobu zamítl. *D ů v o d y*: Ručení žalovaného dle §§ 970 a 1316 obč. zák., na něž se žalobkyně výslovně odvolává, mohla by pouze tedy uplatňovati, kdyby byla též hotelovým hostem, jímž však v době dran-